

[Rubriekskop]'t Zal je maar gebeuren

[Kop]Blind

[Intro]Tijdens zijn werk kreeg Jerry Impelmans natronloog in zijn gezicht. Hoornvlies verbrand. Na een experimentele transplantatie kan hij weer zien. Twaalf jaar later kan het letselschadedossier dicht. “Het werd zwart.”

[Platte tekst]Het ene moment lacht hij relativerend, het andere moment wordt het hem te kwaad. Het bedrijfsongeval dat Jerry Impelmans (44) in 1998 bij NedCar overkwam, is hem niet in de koude kleren gaan zitten. “U blijft blind”, kreeg ik in eerste instantie te horen. “Dan stort je wereld in”, vult echtgenote Yvonne aan.

Jerry Impelmans, opgeleid als chemisch analist, ging in 1990 bij autofabrikant NedCar aan het werk. Op 1 april. Zijn taak was medewerkers op te leiden voor de gloednieuwe volautomatische lakstraat. Mooi werk, wel vaak hectisch. En onrustig, vanwege het begin van een reorganisatiegolf en dreigende sluiting.

28 juni 1998. Het was druk, zo vlak voor de vakantie. Behalve het gewone werk moesten ook onderhouds- en controlewerkzaamheden worden uitgevoerd. Impelmans: “Ik had al gezien dat de concentratie van chemische stoffen in de doseerpomp te hoog was. Al zo vaak had ik op het gevaar daarvan gewezen. Op het moment dat ik met de pomp aan de slag ging, vloog de drukleiding eraf. Als een soort nevel spoot het stroperige natronloog in mijn gezicht. Het werd zwart.”

[Tussenkop]Geen collega's

Zo snel mogelijk de ogen met water spoelen. Als bedrijfshulpverlener wist Impelmans dat als geen ander. Collega's waren niet in de buurt. De portofoon stoorde. Zo goed en zo kwaad als het ging lukte het hem zijn linkeroog met behulp van een veiligheidsfles te spoelen. Al snel kreeg hij beide ogen niet meer open. “Omdat ze dit nog nooit hadden meegemaakt, heeft de medische dienst me naar het ziekenhuis in Sittard laten brengen”, vertelt hij.

Spoelen, spoelen, spoelen. Dat was het enige wat de spoedeisende hulp artsen aanvankelijk konden doen in een poging het natronloog uit de ogen van het slachtoffer te krijgen. “Het zat er zo diep in”, zucht Impelmans. “Mijn ogen waren gewoon verbrand. Het hoornvlies van mijn rechter oog was verdwenen. In mijn linkeroog was het gedeeltelijk weggebrand. Over mijn verbrande gezicht, maakte ik me minder zorgen.”

[Tussenkop]Proefkonijn

De volgende dag kon Impelmans in het academisch ziekenhuis in Maastricht terecht. Daar startten de artsen een behandeling met ontstekingsremmers. Want een ontsteking aan de ogen, zou een kunstooog betekenen. Jerry: “Ik was blind en dat zou ik blijven. Tenzij ik aan een experiment wilde meewerken: stamceltherapie. Als het hoornvlies van mijn linkeroog zou herstellen, zouden die stamcellen getransplanteerd kunnen worden naar het rechteroog. Ik was proefkonijn.” Yvonne: “We hadden geen keuze. Wat had hij te verliezen.”

Gedurende een jaar was Impelmans aan huis gekluisterd. De rolluiken altijd dicht. Na twee weken had hij weliswaar wat licht in zijn ogen teruggekregen; maar dat was nauwelijks te

verdragen. En altijd hoofdpijn. “Robin, onze jongste dochter die net een half jaar was, heb ik in die periode nauwelijks zien opgroeien”, zegt hij met een brok in zijn keel. Yvonne: “Het was een zware tijd, ook financieel. De medicijnen moesten we zelf betalen. Op een gegeven moment kregen we gelukkig voorschotten op de letselschade-uitkering.”

Jerry Impelmans zet zijn bril af en laat zijn linkeroog zien. Yvonne kijkt weg: “Ik kan het nog steeds niet zien.” Aan de bovenkant is een hapje uit het hoornvlies. Onder de iris van zijn rechteroog is een verdikking te zien waar de stamcellen nieuw hoornvlies hebben gevormd. “Een jaar na het ongeluk mocht ik de stamceltransplantatie ondergaan. Daarmee was ik de eerste ooit; de professor is erop gepromoveerd. Ik ben zo blij dat het gelukt is.” Impelmans tekent wel aan dat hij weinig diepte ziet en absoluut niet tegen fel licht kan. Je zult hem nooit zonder petje en zonnebril in de zon tegenkomen. Of vrijwillig een boek zien lezen.

[Tussenkop]Tranende ogen

Aanvankelijk dacht Impelmans, hersteld van zijn operatie, bij NedCar terug te keren. In de lakstraat veroorzaakten de lakdampen echter acuut tranende ogen. Bovendien kon hij vanwege het oogletsel geen ploegendiensten meer draaien. Re-integratie bij NedCar, waar de gedeeltelijk afgekeurde Impelmans nog in dienst was, liep niet soepel. “Ik wilde graag aan het werk. Dus heb ik van alles aangegrepen. Totdat de re-integratieconsulent zei: “Jij moet re-integratieconsulent worden. Dat is je op het lijf geschreven.”

Impelmans liet zich omscholen en werkt sinds 2004 in de re-integratie en sinds 2006 als jobcoach. Eigenlijk was het geluk bij een ongeluk, zegt hij. “Ik heb gedwongen een switch in mijn loopbaan gemaakt. Ik voel me als een vis in het water in dit werk. Zolang ik mijn ogen niet te veel belast, houd ik het goed vol. Het voordeel voor cliënten is bovendien dat ik nogal wat heb meegemaakt en me dus makkelijk kan verplaatsen.”

Toen Impelmans eenmaal een vast contract had, kon de letselschadezaak na twaalf jaar worden afgesloten. De verzekeraar van NedCar heeft vrij snel aansprakelijkheid erkend, zegt letselschaderegelaar Rob de Waal van FNV Bondgenoten. “Maar omdat niet duidelijk was of de re-integratie van mijn cliënt succesvol zou blijken - belangrijk voor de uiteindelijke inkomensderving - is het dossier aangehouden. Afgelopen najaar zijn we een mooie schadevergoeding overeengekomen.”